

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **ATOOM OIL s.r.o.**, sídlem Budějovická 1126/9, Praha 4, zastoupená JUDr. Vladimírem Szabo, advokátem, sídlem Jeremenkova 1021/70, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2023, č. j. 059630/2023/ KUSK, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2025, č. j. 37 A 8/2023-55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Říčany (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 13. 2. 2023, č. j. 22403/2023-MURI/OSÚ/00622, nařídil žalobkyni podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění do 31. 12. 2023, odstranění přístavby objektu lakovny Světice č. p. 216 (dále jen „přístavba“) nacházející se na pozemcích parc. č. 312/2, 312/44, XA a parc. č. st. 606/1 v katastrálním území S. u Ř.

[2] Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Dle žalovaného přístavba vyžadovala územní rozhodnutí a stavební povolení podle tehdy účinného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon 1976“), a vyžadovala je i podle stavebního zákona. Žalovaný uvedl, že stavební úřad je v řízení o odstranění stavby povinen prokázat, že stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, a dále to, že nebyla dodatečně povolena. Tyto zákonné podmínky byly dle žalovaného naplněny. Ve věci bylo opakovaně žádáno o dodatečné povolení přístavby. Poslední žádost stavební úřad zamítl rozhodnutím ze dne 25. 7. 2022, č. j. 210742/2022-MURI/ OSÚ/006222, s odůvodněním, že přístavba není podle aktuálního územního plánu obce přípustná, neboť se zčásti nachází v ploše zeleně ochranné a izolační na pozemku parc. č. 312/44. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 24. 10. 2022, č. j. 129689/2022/KUSK, proti němuž se žalobkyně nebránila správní žalobou.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného ve věci nařízení odstranění stavby žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že vydaná správní rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které správní orgán není povinen vypořádat každý dílčí argument účastníka řízení. Postačuje, pokud odůvodnění obsahuje argumentaci podporující právní názor správního orgánu a poskytující dostatečnou oporu výrokové části rozhodnutí. Dále krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, žalovaný tedy mohl v odvolacím řízení prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu doplnit.

[4] Stran nařízení odstranění přístavby krajský soud dospěl k závěru, že byly naplněny zákonem stanovené předpoklady pro nařízení odstranění přístavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Krajský soud se zabýval i namítanou (ne)přezkoumatelností podmínek pro odstranění přístavby, přičemž ani v tomto ohledu neshledal žádná pochybení. Pokud jde o otázku vlastnictví přístavby žalobkyní, dle krajského soudu se jím žalovaný zabýval a plyne z výpisu z katastru nemovitostí založeného ve správním spisu. Žalobkyně je ostatně v průběhu řízení ani nečinila sporným.

[5] Zodpovězení otázky, zda přístavba byla realizována v roce 1999 nebo v roce 2000, nebylo dle krajského soudu rozhodné, neboť stavební zákon 1976 mezi uvedenými lety nedoznal žádných podstatných změn a stavba vyžadovala rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu i podle stavebního zákona. Nebylo taktéž relevantní, zda přístavba byla provedena před pořízením, anebo po pořízení územního plánu. V této souvislosti krajský soud upozornil, že otázka souladu s aktuálním územním plánem mohla být řešena pouze v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli v řízení o nařízení jejího odstranění, v němž jsou předmětem posouzení jiné otázky. Příléhavý není dle krajského soudu ani žalobkyní odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 - 53. Vliv na zákonnost pak nemělo ani nedoručení rozhodnutí žalovaného zástupci žalobkyně. S rozhodnutím se fakticky seznámil a žalobkyně jeho prostřednictvím podala včasnou žalobu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž se neztotožnila se závěrem krajského soudu, že jsou vydaná rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelná. Vzhledem k charakteru řízení o odstranění stavby, které představuje zásadní zásah do vlastnického práva, mělo být dle stěžovatelčina názoru již v prvostupňovém rozhodnutí stavebního úřadu jednoznačně uvedeno, podle jakého zákona, v jakém znění a podle jakého konkrétního ustanovení byla věc posuzována. V tomto případě však konkrétní ustanovení doplnil do rozhodnutí až žalovaný, který současně vnesl do řízení rozpor tím, že na straně jedné konstatoval, že pro danou věc není rozhodující, zda byla přístavba provedena v roce 1999 nebo 2000, na straně druhé ale zároveň považoval za určující, že stěžovatelka neprokázala soulad přístavby s územním plánem. Krajský soud se s těmito žalobními námitkami nevypořádal, proto je dle stěžovatelky nepřezkoumatelností zatížen i napadený rozsudek. Stěžovatelka taktéž nesouhlasila s odůvodněním rozsudku krajského soudu ve vztahu ke stanoveným podmínkám pro odstranění stavby. Podmínky pro odstranění stavby musejí být dle stěžovatelky vždy podrobně odůvodněny, přičemž v posuzovaném případě se tak nestalo ani v prvostupňovém rozhodnutí stavebního úřadu, ani v rozhodnutí žalovaného o odvolání. Rovněž rozsudek krajského soudu není v tomto ohledu přezkoumatelný.

[7] Za nepřezkoumatelné označila stěžovatelka i vypořádání námítky týkající se otázky vlastnictví dotčené přístavby. Žalovaný ani krajský soud se vůbec nezabývali otázkou, zda je přístavba skutečně ve vlastnictví stěžovatelky. Na jednání před krajským soudem stěžovatelka namítla, že nebyla vypořádána otázka vlastnictví oddělovací zdi, která leží zčásti na sousedním pozemku ve vlastnictví manželů M. Dále stěžovatelka uvedla, že i vlastníci sousední nemovitosti mají zájem na zachování přístavby. V důsledku jejího odstranění dojde k narušení sousedských vztahů, což není ani v jejím zájmu. Z tohoto důvodu stěžovatelka považuje za nepřezkoumatelné tvrzení krajského soudu, že se nemůže domáhat ochrany práv vlastníků sousedních nemovitostí. Stěžovatelka rovněž poukázala na skutečnost, že správní orgány jsou povinny dodržovat základní zásady činnosti správních orgánů dle § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, i v řízení o odstranění stavby, přičemž krajský soud se porušením těchto zásad vůbec nezabýval.

[8] Stěžovatelka namítla také vadu řízení s možným vlivem na zákonnost napadeného rozsudku. Tato vada spočívá dle jejího názoru v tom, že krajský soud odmítl provést stěžovatelkou navržené důkazy svědeckými výpověďmi vlastníků sousední nemovitosti a bývalého vlastníka objektu lakovny včetně přístavby s odůvodněním, že skutečnosti, které jimi měly být prokázány, nejsou pro posouzení věci rozhodné. S tímto názorem krajského soudu stěžovatelka nesouhlasí, dle jejího názoru naopak byly tyto důkazy pro rozhodnutí věci relevantní. Podle stěžovatelčina názoru lze na posuzovanou věc vztáhnout i závěry jí odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012-53.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze stručně odkázal na jím vydané rozhodnutí o odvolání a na vyjádření k žalobě s tím, že v nich všechny stěžovatelkou uplatněné námitky podrobně vypořádal. Na dříve vyslovených závěrech žalovaný setrval.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74), tedy není-li z odůvodnění rozsudku zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

[12] Nejvyšší správní soud zároveň připomíná, že s daným kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy vyřešen. To není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). Nepřezkoumatelnost tvoří objektivní překážku, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, v jejichž důsledku skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami nejsou napadený rozsudek krajského soudu ani vydaná správní rozhodnutí zatíženy.

[13] Krajský soud se vypořádal se všemi stěžovatelčinými námitkami, její subjektivní nesouhlas s vlastním posouzením žalobních námitek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládá.

[14] Stěžovatelkou namítanou nepřezkoumatelnost nezpůsobuje ani to, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání upřesnil některé důvody prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu a krajský soud tento postup žalovaného aproboval. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že správní řízení vedené v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek. Je-li vada prvostupňového řízení zhojena v řízení odvolacím, není správní řízení jako celek zatíženo vadou, která by způsobovala nezákonnost v něm vydaného rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 13. 4. 2004, č. j. 2 A 10/2002 - 269, č. 280/2004 Sb. NSS, ze dne 30. 11. 2010, č. j. 9 As 37/2010 - 217, či ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 186/2017 - 46). Změna prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem má přednost před jeho zrušením a vrácením věci správnímu orgánu prvního stupně. Odvolací orgán tak může doplnit či nahradit část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vlastní úvahou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 - 34, bod 18 a zde citovaná judikatura). Tímto způsobem tak může odvolací orgán korigovat dílčí nepřesnosti, případně doplnit chybějící odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí v případě, že je potvrzuje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019 - 37, nebo

pokračování

ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023 - 55). Krajský soud z uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu vycházel a správně dovodil, že vydaná správní rozhodnutí nejsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná.

[15] Nejvyšší správní soud zároveň přisvědčuje krajskému soudu, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou dostatečně zřejmé úvahy stran aplikace příslušných ustanovení stavebních předpisů. Správní orgány relevantní ustanovení obou předpisů uváděly z toho důvodu, aby objasnily, že přístavba lakovny vyžadovala územní rozhodnutí a stavební povolení nejen podle stavebních předpisů účinných v době realizace přístavby, ale rovněž v době rozhodování o nařízení jejího odstranění. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že vydaná správní rozhodnutí obsahují také náležitá odůvodnění podmínek pro odstranění přístavby ve smyslu § 130 odst. 1 stavebního zákona. Dílčí argument krajského soudu, že se u některých podmínek jedná o podmínky standardně se objevující v rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, který stěžovatelka výslovně napadá v kasační stížnosti, se týkal pouze konkrétních podmínek stanovujících časový rámec provádění prací a zcela obecného vymezení způsobu jejich technologického provedení. Nejednalo se však o jediný argument, který krajský soud v této souvislosti v napadeném rozsudku uvedl. Ve zbytku však stěžovatelka ponechala vypořádání této námitky krajským soudem bez povšimnutí, ačkoli je povinna uvádět konkrétní argumentaci zpochybňující konkrétní závěry vyslovené krajským soudem v rozsudku napadeném kasační stížností (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2008, č. j. 7 Afs 40/2007 - 111, č. 1827/2009 Sb. NSS, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod 12).

[16] Ke kasační námitce, dle které krajský soud nedostatečně vypořádal otázku stěžovatelčina vlastnictví přístavby, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou judikaturu, dle které kvalita a preciznost formulace žalobních bodů předurčuje kvalitu a rozsah odůvodnění rozhodnutí krajského soudu (viz rozsudky ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26). Pokud stěžovatelka v žalobě pouze obecně namítala, že správní orgány se otázkou vlastnictví nezabývaly, krajský soud na takto formulovaný žalobní bod odpovídajícím způsobem reagoval v bodě 31 napadeného rozsudku tak, že správní orgány se touto otázkou zabývaly. V této souvislosti odkázal na obsah rozhodnutí žalovaného a výpis z katastru nemovitostí založený ve správním spisu, jímž v odůvodnění rozhodnutí argumentoval i žalovaný, ze kterého vyplývá, že přístavba se nachází na pozemcích ve vlastnictví stěžovatelky. Toto vypořádání ze strany krajského soudu tak nelze považovat za nedostatečné.

[17] Pokud jde o otázku vlastnictví oddělovací zdi, která přiléhá k sousednímu pozemku ve vlastnictví manželů M., tuto argumentaci stěžovatelka poprvé rozvedla až v kasační stížnosti, resp. náznakem se objevila v jejím komentáři k důkazním návrhům až v průběhu ústního jednání před krajským soudem. Stěžovatelka tedy tento nový žalobní bod uplatnila opožděně (§ 71 odst. 2 *in fine* zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)). Ani Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou z důvodu její nepřípustnosti nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení důvodnosti kasační námitek směřujících do věci samé.

[19] V nyní posuzované věci je mezi účastníky řízení veden spor o to, zda byly naplněny zákonem stanovené předpoklady pro nařízení odstranění stavby.

[20] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*

[21] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017 - 48, vyslovil, že řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby jsou dvěma samostatnými správními řízeními, přičemž v každém z nich stavební úřad zkoumá naplnění odlišných zákonných podmínek. Pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby podle citovaného § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je podstatné pouze to, zda uvedená stavba byla provedena bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním úřadem a nebyla povolena ani dodatečně (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud). Naopak nejsou relevantní námitky, které měly být směřovány do řízení o dodatečném povolení stavby. Stavební úřad v řízení o nařízení odstranění stavby nemá žádné diskreční oprávnění (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 7 As 154/2012 - 26, ze dne 7. 8. 2014, č. j. 5 As 108/2013 - 33, ze dne 9. 9. 2014, č. j. 6 As 138/2014 - 45, nebo ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 As 178/2024 - 22).

[22] V návaznosti na výše uvedená východiska krajský soud stěžovatelku správně upozornil, že se nemohl zabývat námitkami, které svým obsahem směřovaly do řízení o dodatečném povolení stavby. Zkoumání naplnění podmínek dle § 129 odst. 3 písm. a) až c) stavebního zákona, pro které je možno stavbu dodatečně povolit, mohlo být předmětem posouzení toliko v řízení o dodatečném povolení přístavby, ukončeného rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2022, č. j. 210742/ 2022-MURI/OSÚ/00622, jímž bylo potvrzeno zamítnutí stěžovatelčiny žádosti. Proti tomuto rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 31. 10. 2022 (viz bod 15 odůvodnění napadeného rozsudku), se pak stěžovatelka nebránila ani správní žalobou.

[23] Veškerá stěžovatelčina argumentace týkající se souladu přístavby s územním plánem (včetně s tím spojené otázky přesného určení roku realizace přístavby) a nesprávného vymezení ploch v územním plánu není z výše uvedených důvodů v nyní posuzované věci relevantní. Námitky týkající se územního plánování a případného přístupu obce Světice k pořizování či změně územního plánu mohly být relevantně uplatněny pouze v řízení o dodatečném povolení stavby. Přesto Nejvyšší správní soud uvádí, že při nařizování odstranění stavby, resp. jejím dodatečným povolování je podstatný stav územně plánovací regulace ke dni rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby, nikoli ke dni provedení stavby. Z tohoto pohledu tedy není rozhodné určení přesné doby realizace stavby.

[24] Rovněž v případě námitky směřující proti porušení základních zásad činnosti správních orgánů dle § 2 správního řádu krajský soud správně uvedl, že správní orgány neměly povinnost tuto námitku vypořádávat, neboť se (pokud jde o její obsahovou náplň) týkala jiného správního řízení. Stěžovatelka v žalobě dovozovala tvrzené porušení

pokračování

základních zásad ze skutečnosti, že správní orgány mohly v její prospěch nepřihlížet k dotčené části územního plánu. Namítala, že jelikož tímto způsobem správní orgány nepostupovaly, není výsledek v podobě nařízení odstranění přístavby spravedlivý. Je tedy zřejmé, že tato argumentace nebyla způsobilá ovlivnit výsledek řízení o odstranění stavby.

[25] Z téhož důvodu nemohou být pro posuzovanou věc relevantní ani závěry plynoucí ze stěžovatelkou odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 - 53. V něm totiž Nejvyšší správní soud vyjadřoval své závěry v kontextu územního řízení a umísťování stavby, nikoli řízení o odstranění stavby.

[26] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že v soudním řízení správním není možné se domáhat ochrany práv dalších osob, zde konkrétně manželů Müllerových (sousedů). Soudní řád správní „je totiž obrannou, nikoli kontrolní normou, slouží tudíž k tomu, aby žalobce či navrhovatel mohl chránit proti zásahům orgánů veřejné moci svou vlastní, nikoli cizí právní sféru“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 - 37, č. 4076/2020 Sb. NSS, bod 18, a dále usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). I v případě stěžovatelkou poukazovaného zájmu na dobrých sousedských vztazích je pak nutno souhlasit s hodnocením krajského soudu, že ani ten není z hlediska zákonné konstrukce podmínek pro nařízení odstranění stavby relevantní.

[27] K věci samé pak Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud se v napadeném rozsudku (stejně jako správní orgány ve vydaných rozhodnutích) věnoval podrobnému rozboru, proč přístavba vyžadovala územní rozhodnutí podle § 32 odst. 2 písm. a) stavebního zákona 1976 i podle § 76 odst. 1 stavebního zákona; a rovněž tomu, proč vyžadovala stavební povolení (s ohledem na § 54 a § 55 odst. 1 stavebního zákona 1976 a § 108 odst. 1 stavebního zákona). Stěžovatelka v kasační stížnosti žádný ze shora uvedených předpokladů pro nařízení odstranění přístavby nezpochybňuje. Lze proto pouze ve stručnosti uzavřít, že pokud byla pravomocně zamítnuta stěžovatelčina žádost o dodatečné povolení přístavby a současně stěžovatelka nečiní sporným, že přístavba byla provedena bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, nemohly správní orgány rozhodnout jinak než nařídit její odstranění.

[28] Krajský soud zároveň nepochybil tím, že neprovedl stěžovatelkou navrhované důkazy svědeckými výpověďmi, jimiž stěžovatelka opětovně mířila do řízení o dodatečném povolení stavby. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že neakceptování návrhu na provedení důkazů lze odůvodnit tak, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS). V daném případě krajský soud neprovedení navržených důkazů konkrétně odůvodnil tak, že skutečnosti, které jimi měly být prokázány (např. okolnosti jednání s obcí o převodu pozemků, vymezení pruhu zeleně v územním plánu, stanovisko sousedů k odstranění stavby), nejsou relevantními pro rozhodnutí ve věci samé. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Skutečnosti, které stěžovatelka chtěla navrženými důkazy prokázat, nemohly ovlivnit závěr o naplnění zákonných podmínek pro nařízení odstranění přístavby.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu